

Opgepast: tussen de sla kan een mannetje zitten

JEUGDTHEATER 'Ik zag hem', roept een jongetje in de zaal. 'Ik zag nog net zijn broekje!' En plof, daar klappt het deurtje van het minihuisje op de keukentafel weer dicht: *Wiplala* is thuis, bij vader Blom (Onno Roozen), zoon Johannes (Joost Claes) en dochter Nella Della (Eva Knibbe).

En hoewel iedereen boven de 10 weet dat de jongen *Wiplala* helemaal niet kan hebben gezien – de acteurs doen alsof ze een klein tinkelend mannetje verbergen in hun handen, hun jaszak of hun sigarendoosje – verbeelden we ons wat graag dat we *Wiplala* in de vensterbank horen praten met de merel, hem langs veters omhoog zien klimmen en hem tomaten in pruimen zien veranderen. Een stofwolkje, een knal, en heus, daar transformeert de collecterende mevrouw Twiddel (Karin Jansen) in een kwinkelerende lijster en de commanderende meneer Peters (Ramses Graus) in een aanhanke-lijke hond.

Het Utrechtse muziektheatergezelschap Het Filiaal heeft met

Wiplala een groots gemonteerde musical gemaakt over het ondeugende en onhandig toverende ventje uit de gelijknamige boeken van Annie M.G. Schmidt. In de vrolijke knipoogstijl van *Ja zuster, nee zuster* dartelen in het draaiende geveldecor kokette dametjes voorbij, en dikbuikige heren (leuke dubbelcreaties van Gaby Bakker). Het verhaal is licht geactualiseerd: de zwijmelende mevrouw Peters (een heerlijke Mirthe Klieverik) kijkt naar *GTST* en *ONM*.

Huiscomponist Gábor Tarján schreef opbeurende musicalmuziek die dienstbaar wordt gespeeld door een vijfkoppig ensemble. In de regie van Monique Corvers krijgt alle spel een kleine draai. En er wordt verdienstelijk gezongen. De voorvallen mogen bizar lijken, ze ogen geloofwaardig. Dus kijk uit, bij het eten van een slaatje uit de muur: er kan een ventje tussen de garnalen bewegen.

Annette Embrechts

★★★★★

Wiplala. 24/1, Utrecht. hetfiliaal.nl